

Aosta

Deze week greep de besmetting met het Coronavirus (Covid-19) verder om zich heen. Nederland bleef niet gespaard. De meeste van de 128 besmette patiënten waren in Noord-Italië geweest, meestal op skivakantie. Nieuwszenders noemden de gedoemde regio's: Lombardije, Trentino, Piëmont, Ligurië, Aosta.

Bij de laatste vermelding veerde ik op. De Aosta vallei, het natuurpark in Noord-Italië, een afgelegen gebied met veel wandelpaden, bergen, gletsjers. En kennelijk dus ook een skigebied, maar daar lag mijn herinnering niet. Het moet beginjaren tachtig geweest zijn toen ik met schoolvriend Johan een tocht ondernam naar dit wondermooie natuurpark. Nog voor het internet tijdperk, dus geen Airbnb, Booking of Cheaptickets, maar een tijdperk van plattegronden, routekaarten, natuurgidsen, kampeercarnets en afspraken met de familie om eens per week te bellen om te laten weten dat alles goed was.

Johan was de gelukkige bezitter van een driedeurs Peugeot 205 waarmee we op pad gingen. De achterbank werd volgeladen met een tent, kookspullen, wandelschoenen, kleding, rugzakken en nog meer van dat onontbeerlijke vakantiespul. Als jonge studenten hadden we weinig ervaring met koken, maar met een gasstelletje, aluminium pannen, vacuüm verpakte worstjes van thuis, gevulde koeken en pasta lukte het wonderwel. We kwamen in de Aosta vallei en reden het natuurpark in, een kronkelige stijgende weg naar de camping aan het eind van vallei, met zicht op de omringende bergen. De Peugeot had moeite om de bergweg op te rijden, maar uiteindelijk vonden we een plekje waar we in het natuurpark onze tent konden opslaan. Voor elke tent was er een klein plateau op de berghelling. Het was vroeg donker als de zon achter de bergkam verdween en koud, ook in de zomerperiode. We zaten dicht bij de eeuwige sneeuw op de bergtoppen.

We ondernamen trektochten door de bergen, over rotsige paadjes waar je bergschoenen net voldoende grip hadden, door de sneeuw, soms begeleid door steenbokken die er los rondliepen. En 's avonds met het brandertje een lekkere pasta bereiden, als welverdiende beloning na inspannende klim- en daaltochten door de bergen.

Op een dag kregen we een Nederlandse buurman op het belendende plateau: Petr Dostál, een docent sociale geografie aan de Universiteit van Amsterdam, die met een van zijn nog jonge studentes op vakantie was. Hij was in 1968 als

2020 Week 10 2 mrt.-8 mrt.

eenentwintigjarige tijdens de Praagse Lente vanuit het toenmalige Tsjecho-Slowakije naar Nederland gevlucht. Het was een bijzonder stel: ze waren in een verliefde opwelling naar Aosta gereden, hadden geen tent of cent en sliepen 's avonds in hun stationcar. Omdat het nogal koud was, stonden wij een deken aan hen af.

We deelden ons voedsel met hen en dronken samen vele bekers goedkope Italiaanse rode wijn uit een jerrycan en spraken urenlang over idealen, onderdrukking in het Oostblok en vrijheid in het Westen. We losten wereldproblemen op. En op een middag was Petr plotseling met zijn vriendin vertrokken, zonder achterlating van enig bericht.

Op mijn studeerkamer staat nog een aandenken aan deze vakantie: een steenbokschedel, waarover later misschien meer. Deze herinnert aan Aosta en die Tsjechische immigrant. Hij werd later nog hoogleraar aan de Karlova Universiteit in Praag, waarheen hij teruggekeerd was. Met een warme Nederlandse deken.